

Μπράχμης, τοῦ Σιοῦμαν, τοῦ Βέμπερ, τοῦ Ντεμποουσόν κτλ., ἐκτελεσθῆν με τελειότητα ἔξοχον δεικνύει ὅτι ἡ φωνὴ τῆς δεσποινίδος Στυλιανίδου ἤμπορεῖ νὰ διεγερθεῖ τελείως ὅλας τὰς ἠχητικὰς ποιικίλλας, τὰς ὁποίας ἡ φαντασία ἁιμονίων μουσουργῶν περισυλλέγει ἀπὸ τὴν μυστικὴν μελωδίαν τοῦ σύμπαντος.

Οἱ Ἄγγλοι κριτικοὶ τῶν μεγάλων ἡμερησίων φύλλων ἀψηχολήθησαν ἀρετὰ με τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνηδα.

Ἡ δεσπ. Στυλιανίδου κατάργεται ἐκ Σάμον. Συναῆψεν ἤδη συμβόλαιον με τὸ Δημ. θεάτρον Δορτινοῦ διὰ μίαν τριετίαν. Ὁ καθηγητὴς Ἑλ ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδῶς διὰ τὴν φωνὴν τῆς δεσπ. Στυλιανίδου.

*

Ἀπέθανεν εἰς Μεριέλ ὁ ζωγράφος Λουδοβίκος Marchetti, εἰς τῶν ἀρίστων συγχρόνων εἰκονογράφων. Ἐγεννήθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1853. Ἀφνεί πληθὺν ὅλων προσωπικῶν ἔργων.

*

Ἐν Παρισίσις εἰς τὴν Γαλαρίαν Georges Petit ὁ γνωστότατος ζωγράφος Ραφαέλλι διωργάνωσε μεγάλην ἐκθεσιν ἔργων του, ἅτινα διακρίνοντα διὰ τὴν ποιικίλλαν καὶ τὴν ἐντελῶς ἰδιαιτέραν καλλιτεχνικὴν ἀντίληψιν πρὸς ἀπόδοσιν τῆς Παρισινῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τῶν προαστείων.

*

Ἐν Παρισίσις, εἰς τὸ Jardin des Plantes ἀπεκαλύφθη ἀνδριάς τοῦ μεγάλου φυσιολόγου καὶ συγγραφέως Buffon.

*

Ὁ κ. Α. Ματάλας προκηρύσσει διαγωνισμόν πρὸς συγγραφήν τῆς ἱστορίας τῆς Σπάρτης ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 1335. Τὰ συγγράμματα δέον ν' ἀποσταλῶσι πρὸς τὸν δήμαρχον Σπάρτης μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1912. Θὰ κριθῶσι ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς. Ὁ βραβευθησόμενος θὰ λάβῃ ἀμοιβὴν 4,000 δραχ. καὶ 2,000 πρὸς τόκους τοῦ βιβλίου.

*

Ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

Ἀξιότιμε κ. Λευκηνδύτα,

Πρὸ πολλοῦ χρόνον συνέστη διὰ τὴν ἀνέγερσιν προτομῆς τοῦ Παύλου Μελά ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Καμπούρογλου, Κακλαμάνου καὶ ἄλλων, ἧτις καθὰ πληροφοροῦμαι τὸ συλλεγὲν ποσὸν κατέθεσε παρὰ τῷ γλύπτῃ κ. Σώχῃ, ὅστις ἔκαμε νομίσω καὶ τὸ πρόπλασμα. Καίτοι πολὺς παρήλθε χρόνος, ἡ ἐκ μαρμαροῦ προτομὴ δὲν ἐγένετο. Ἡ ἐπιτροπὴ ὑπάρχει, τὸ χρῆμα ὑπάρχει, ὁ καλλιτέχνης ὑπάρχει καὶ μόνον ἡ προτομὴ διαρκῶς ἐγκυμονεῖται, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸ φῶς.

Οἱ ἀρμόδιοι τί λέγουν;

Μεθ' ὑπολήψεως

Στρατιωτικὸς

*

Περιεργότατον φαινόμενον μετεμηνυχώσεως, σχετιζόμενον πρὸς τὰς καλὰς τέχνας, ἐσημειώθη ὑπὸ τῆς «Ἀρικανικῆς Ἐταιρείας τῶν ψυχικῶν παρατηρήσεων».

Κάποιος χαράκτης μετάλλου ὀνόματι Τόμφρον ἐξύπηνησεν ἓνα πρωτ... ζωγράφος. Καίτοι δὲν εἶχε μάθει ποτὲ ζωγραφικὴν, ἤρχισε νὰ ζωγραφίξῃ θανμασίας εἰκόνας, με τέχρην πράγματι ἀξιοθαύμαστον καὶ τάλαντον μεγάλου ζωγράφου. Ἐβλεπε συγχρόνως ὡς ἐν ὄπασα θανμάσια τοπεία, τὰ ὁποία ἐζωγράφιζεν ἐπὶ τοῦ πινάκος με εὐκόλλαν παλαιῶ ζωγράφου.

Τὸ πρᾶγμα τὸν ἔκαμεν ἀνήροχον. ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μέσα του ἕλλην ψυχὴν, ἡ ὁποία ἐπεβάλλετο ἐπὶ τῆς θελήσεώς του. Σιγὰ-σιγὰ ἐνόησεν ὅτι εἶχε μέσα του τὴν ψυχὴν ἐνὸς ζωγράφου, ἀποθανόντος πρὸ δύο ἐτῶν καὶ ὀνομαζομένου Τζίφορδ.

Ἐσπευσε τότε εἰς τὸν ἱατρὸν Ἀϊλὸπ διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ. Ὁ ἱατρὸς ἐπῆρε τέσσαρας εἰκόνας τῶν

Τόμφρον καὶ τὰς ἔδωσεν εἰς εἰδικούς τεχνικούς. Ὅντοι ἀπεφάνθησαν ὅτι αἱ εἰκόνας αὐταὶ ἦσαν πιστότατα ἀντίγραφα εἰκόνας τοῦ Τζίφορδ, αἱ ὁποιαὶ ὑπάρχουν εἰς τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων. Ἦτο ὁμως βεβαιωμένον ὅτι ὁ Τ. φων δὲν εἶχε ποτὲ ἰδῆ τὰς εἰκόνας αὐτάς.

Πᾶσαι ἐν τούτοις αἱ προσπάθειαι πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ὁ Τόμφρον ἐξακολουθεῖ νὰ ζωγραφίξῃ καὶ αἱ εἰκόνας του πωλοῦνται πολὺ ἀκριβὰ εἰς διαφόρους περιεργούς.

Ἰωάννης Δημητριάδης

ΜΑΖΥ με τοὺς δώδεκα μεσομνητίους κτύπους κάποιος μακρονῆς Ἑλβετικῆς καμπάνας, μὰς ἔφθασεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὸ τελευταῖον χαιρε τοῦ ἀγαπημένου μας παιδιοῦ.

Ἐνα χαιρε ἐξηγητημένον, ἀλλὰ γλυκὸ καὶ εὐχαροσημένον, διότι ἀπετελετο πρὸς τὴν γῆν αὐτὴν τῶν πόρων, ὅπου κανεὶς ἐκλεκτός δὲν ἤμπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Ἡ ἐπομένῃ πρωτὰ ἦτο ὠχρά, γεμάτη ὑγρασία καὶ ὀμίχλη, καὶ τὰ ὄρη τῆς Ἑλβετίας εἶχον ἐνδυνθῆ τὰς βαρείας των στακτερὰς σκυνθροπότητας, ὡσὰν νὰ ἤθελον νὰ θρηνησοῦν με ἐξαιρετικὴν θλίψιν καὶ με ἐπισομότητα τὸ εὐγενὲς καὶ συμπαθὲς τέκνον τῆς Ἑλλάδος.

Γύρω ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς ἡ διεθνὴς νυχὴ ἔσπασε τὸν χορὸν τῆς παρηγορίας.

Ἀλλὰ ὅπως ἡ φύσις τῆς Ἑλβετίας κατ' ἐκείνην τὴν πρῶαν πολιορκημένη ἀπὸ ἀγούς ἦτο ἀδύνατον νὰ φωτισθῇ ἀπὸ ἀκτῖνα ἡλιακῆν, ἔτσι καὶ αἱ καρδίαι τῶν γονέων ἐκείνων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακουφισθοῦν ἀπὸ τοὺς φιλοσοφικοὺς λόγους τῶν ποιητικῶν ξένων.

Καὶ ἐπέστρεψαν ὀπίσω οἱ γονεῖς μόνοι... Σκιαὶ μελαναὶ με τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὡσὰν νὰ ἀναζητοῦν διαρκῶς τὸ προσφιλὲς μνημα.

Ἐπέρασαν διὰ μέσου λαῶν παρηγοριζόντων τὴν νεότητα καὶ καλοκαιρίαν.

Ἐσχισαν τὰς χώρας τῶν διασκεδάσεων, τῶν τέρψεων, τῶν ἁσμάτων, τῆς ἡδονῆς, τῶν ἐρώτων...

Ἡ πρὸς τὰ κάτω στάσις τῆς κεφαλῆς των δὲν ἤλλαξε, διότι ἦσαν ξένοι πρὸς τὸ περιβάλλον.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε συγκινεῖται ἀπὸ περιβάλλον, τὸ ὁποῖον δὲν αἰσθάνεται καὶ δὲν ἐγγοεῖ.

Τέλος μίαν πρῶαν ἄλλην ἐπάτησαν τὸ χῶμα τῆς Ἑλλάδος...

Καὶ ἐφιλήθημεν βιαστικά, με λαχτάραν ἐξαιρετικὴν, διὰ νὰ πάρομεν κάτῃ θλιμμένους συγγενῆς τὸ τελευταῖον φιλῆμα τοῦ Γιάγκου μας, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο θερμοῦν ἀκόμη εἰς τὰ πατρικὰ των χεῖλη...

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

(Κα Πολ. Δημητριάδοπούλου)